Wzajemne uznawanie środków ochrony w sprawach cywilnych

Austria

Artykuł 17 - Informacje publicznie udostępniane

niemiecki

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej de. Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.
Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki: en fr

angielski

francuski

W prawie austriackim środkami ochrony w kontekście rozporządzenia są w szczególności środki tymczasowe służące ochronie przed przemocą domową (§ 382b kodeksu postępowania egzekucyjnego – Exekutionsordnung), ogólnej ochronie przed przemocą (§ 382e kodeksu) oraz ochronie przed ingerencją w życie prywatne (§ 382g kodeksu). Przepisy te mają następujące brzmienie:

„Ochrona przed przemocą domową

§ 382b. 1) Jeżeli jedna osoba czyni dalsze wspólne życie niemożliwym do zniesienia, czy to poprzez ataki fizyczne, groźby takich ataków, czy zachowanie powodujące poważną szkodę dla zdrowia psychicznego drugiej osoby, na wniosek tej drugiej osoby sąd:

1.	nakazuje sprawcy opuszczenie lokalu mieszkaniowego i jego bezpośredniego sąsiedztwa oraz
2.	zakazuje sprawcy powrotu do lokalu mieszkaniowego i jego bezpośredniego sąsiedztwa,
jeżeli lokal ten służy zaspokojeniu pilnych potrzeb mieszkaniowych wnioskodawcy.	

2) W odniesieniu do środków tymczasowych, o których mowa w ust. 1, nie jest wymagane ustalenie terminu na złożenie środka zaskarżenia (§ 391 ust. 2), jeżeli środek tymczasowy przyznano na okres nie dłuższy niż sześć miesięcy.

3) Postępowanie w sprawie głównej w rozumieniu § 391 ust. 2 może być postępowaniem w sprawie rozwodu, unieważnienia małżeństwa lub stwierdzenia nieważności małżeństwa, postępowaniem w sprawie o podział wspólnego majątku użytkowego lub oszczędności małżeńskich, jak też postępowaniem w sprawie ustalenia prawa dostępu do lokalu mieszkaniowego.

Ogólna ochrona przed przemocą

§ 382e. 1) Jeżeli jedna osoba czyni dalsze spotkania niemożliwymi do zniesienia, czy to poprzez ataki fizyczne, groźby takich ataków, czy zachowanie powodujące poważną szkodę dla zdrowia psychicznego drugiej osoby, na wniosek tej drugiej osoby sąd:

1.	zakazuje sprawcy przebywania w wyraźnie określonych miejscach oraz
2.	nakazuje sprawcy unikanie spotkań z wnioskodawcą i kontaktowania się z nim,
chyba że jest to sprzeczne z żywotnym interesem sprawcy.	

2) W odniesieniu do środków tymczasowych, o których mowa w ust. 1, nie jest wymagane ustalenie terminu na złożenie środka zaskarżenia (§ 391 ust. 2), jeżeli środek tymczasowy przyznano na okres nie dłuższy niż rok. To samo dotyczy przedłużenia obowiązywania środka tymczasowego w następstwie jego naruszenia przez pozwanego.

3) Jeżeli środek tymczasowy, o którym mowa w ust. 1, zarządzono wraz ze środkiem tymczasowym na podstawie § 382b ust. 1, wówczas § 382b ust. 3 i § 382c ust. 4 stosuje się odpowiednio.

4) Sąd może powierzyć wykonanie środków tymczasowych, o których mowa w ust. 1, organom bezpieczeństwa. § 382d ust. 4 stosuje się odpowiednio. Oprócz tego środki tymczasowe, o których mowa w ust. 1, wykonuje się zgodnie z przepisami sekcji trzeciej części pierwszej kodeksu.

Ochrona przed ingerencją w życie prywatne

§ 382g 1) Prawo do poszanowania życia prywatnego można zapewnić w szczególności za pomocą następujących środków:

1.	zakaz utrzymywania kontaktów osobistych z powodem i zakaz jego śledzenia;
2.	zakaz kontaktowania się listownie, telefonicznie lub za pomocą innych środków;
3.	zakaz przebywania w wyraźnie określonych miejscach;
4.	zakaz przekazywania i rozpowszechniania danych osobowych i fotografii powoda;
5.	zakaz wykorzystywania danych osobowych powoda w celu zamawiania towarów lub usług od strony trzeciej;
6.	zakaz nakłaniania strony trzeciej do nawiązania kontaktu z powodem.

2) W odniesieniu do środków tymczasowych, o których mowa w ust. 1 pkt 1–6, nie jest wymagane ustalenie terminu na złożenie środka zaskarżenia (§ 391 ust. 2), jeżeli środek tymczasowy przyznano na okres nie dłuższy niż rok. To samo dotyczy przedłużenia obowiązywania środka tymczasowego w następstwie jego naruszenia przez pozwanego.

3) Sąd może powierzyć wykonanie środków tymczasowych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, organom bezpieczeństwa. § 382d ust. 4 stosuje się odpowiednio. Poza tym środki tymczasowe, o których mowa w ust. 1, wykonuje się zgodnie z przepisami sekcji trzeciej części pierwszej kodeksu”.

Artykuł 18 lit. a)(i) - organy, które są właściwe do wydawania środków ochrony i do wydawania zaświadczeń zgodnie z art. 5

Środki ochrony wydają sądy rejonowe (*Bezirksgerichte*). W rzadkich przypadkach środek ochrony może również zostać wydany w pierwszej instancji przez sąd krajowy (*Landesgericht*), jeżeli przed tym sądem toczy się postępowanie główne. W toku postępowania odwoławczego środki ochrony może również zarządzić sąd krajowy oraz wyższy sąd krajowy (*Oberlandesgericht*) lub Sąd Najwyższy (Oberster Gerichtshof), jako sąd apelacyjny.

Sądy rejonowe wydają ponadto zaświadczenia dotyczące zarządzonych środków ochrony. Jeżeli w drodze wyjątku środek ochrony zostanie wydany przez sąd krajowy, wyższy sąd krajowy lub Sąd Najwyższy, sąd ten odpowiada również za wydanie zaświadczenia. Zaświadczenia dotyczące danego środka wydaje zatem zawsze sąd, który ten środek zarządził.

Artykuł 18 lit. a)(ii) - organy, przed którymi należy powoływać się na środek ochrony wydany w innym państwie członkowskim lub które są właściwe do wykonania takiego środka

niemiecki

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej de. Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.
Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki: en fr

angielski

francuski

Sądy rejonowe. Zgodnie z § 86b ust. 1 kodeksu postępowania egzekucyjnego sądem właściwym miejscowo do wydania orzeczenia w przedmiocie wykonania zagranicznego środka ochrony w Austrii i do rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o wszczęcie egzekucji na podstawie takiego środka ochrony jest sąd rejonowy właściwy do rozstrzygania sporów, których stroną jest osoba podlegająca ochronie (właściwość ustala się podstawie miejsca zamieszkania). Jeżeli sąd ten nie jest sądem austriackim, jurysdykcję ma Sąd Rejonowy dla Wiednia-Śródmieście (Bezirksgericht Innere Stadt Wien).

Artykuł 18 lit. a)(iii) - organy, które są właściwe w sprawie dostosowania środków ochrony zgodnie z art. 11 ust. 1

niemiecki

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej de. Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.
Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki: en fr

angielski

francuski

Sądami właściwymi w sprawie dostosowania zagranicznych środków ochrony są także sądy rejonowe. Również w tym przypadku właściwość miejscowa opiera się na ogólnej właściwości w zakresie sporów, których stroną jest osoba podlegająca ochronie (według miejsca zamieszkania), chyba że miejsce zamieszkania znajduje się poza granicami Austrii, w którym to przypadku jurysdykcję ma Sąd Rejonowy dla Wiednia-Śródmieście (§ 86b ust. 1 kodeksu postępowania egzekucyjnego).

Artykuł 18 lit. a)(iv) - sądy, do których należy wystąpić z wnioskiem o odmowę uznania oraz, w stosownych przypadkach, o odmowę wykonania, zgodnie z art. 13;

niemiecki

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej de. Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.
Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki: en fr

angielski

francuski

Zgodnie z § 86b ust. 2 kodeksu postępowania egzekucyjnego wnioski o odmowę uznania lub wykonania zagranicznego środka ochrony, które nie muszą być złożone w określonym terminie, należy składać do sądu rejonowego, który zarządził lub zatwierdził wykonanie środka ochrony.

Artykuł 18 lit. b) - język lub języki akceptowane w tłumaczeniach, o których mowa w art. 16 ust. 1

Dopuszczalny jest tylko język niemiecki.

Ostatnia aktualizacja: 17/03/2023

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.